

Missatge Urbi et orbi de sa santedat Benet XVI

Us oferim el text íntegre del recent missatge Urbi et Orbi que el Sant Pare va adreçar a tots els cristians per aquesta pasqua 2009.

15/04/2009

Estimats germans i germanes de
Roma i del món sencer,

A tots vosaltres adreço de cor la
felicitació pasqual amb les paraules
de sant Agustí: «Resurrectio Domini,

spes nostra», «la resurrecció del Senyor és la nostra esperança» (*Sermó 261* ,1). Amb aquesta afirmació, el gran bisbe explicava als seus fidels que Jesús va ressuscitar perquè nosaltres, tot i que destinats a la mort, no desesperéssim, pensant que amb la mort s'acaba totalment la vida; Crist ha ressuscitat per donar-nos l'esperança (cf. *ibíd.*).

En efecte, una de les preguntes que més angioxen l'existència de l'home és precisament aquesta: què hi ha després de la mort? Aquesta solemnitat ens permet respondre a aquest enigma afirmant que la mort no té l'última paraula, perquè al final la Vida triomfa. La nostra certesa no es basa en raonaments humans simples, sinó en un dada històrica de fe: Jesucrist, crucificat i sepultat, ha ressuscitat amb el seu cos gloriós. Jesús ha ressuscitat perquè també nosaltres, creient en Ell, puguem tenir la vida eterna. Aquest anunci és

al cor del missatge evangèlic. Sant Pau ho afirma amb força: «Si Crist no ha ressuscitat, la nostra predicació no té sentit i la vostra fe el mateix». I afegeix: «Si la nostra esperança en Crist acaba amb aquesta vida, som els homes més desgraciats» (1 Co 15,14.19). Des de l'aurora de Pasqua una nova primavera d'esperança omple el món; d'aquell dia ençà la nostra resurrecció ja ha començat, perquè la Pasqua no marca simplement un moment de la història, sinó l'inici d'una condició nova: Jesús ha ressuscitat no perquè el seu record romanguí viu en el cor dels seus deixebles, sinó perquè Ell mateix viu en nosaltres i en Ell ja podem tastar l'alegria de la vida eterna.

Per tant, la resurrecció no és una teoria, sinó una realitat històrica revelada per l'Home Jesucrist mitjançant la seva «pasqua», el seu «pas», que ha obert una «nova via»

entre la terra i el Cel (cf. Hb 10,20).
No és un mite ni un somni, no és una visió ni una utopia, no és una faula, sinó un esdeveniment únic i irrepetible: Jesús de Natzaret, fill de Maria, el qual en el capvespre del Divendres va ser baixat de la creu i sepultat, ha sortit vencedor de la tomba. En efecte, l'albada del primer dia després del dissabte, Pere i Joan van trobar la tomba buida. Magdalena i les altres dones van trobar Jesús ressuscitat; el van reconèixer també els dos deixebles d'Emaús en la fracció del pa; el Ressuscitat es va aparèixer als Apòstols aquella tarda al Cenacle i després a molts altres deixebles a la Galilea.

L'anunci de la resurrecció del Senyor il·lumina les zones fosques del món on vivim. Em refereixo particularment al materialisme i al nihilisme, a aquesta visió del món que no aconsegueix transcendir allò

que és constatable
experimentalment, i s'abat
desconsolada en un sentiment del
no-res, que seria la meta definitiva
de l'existència humana. En efecte, si
Crist no hagués ressuscitat, el «buit»
acabaria guanyant. Si traiem Crist i
la seva resurrecció, no hi ha sortida
per a l'home, i tota la seva esperança
seria il·lusòria. Precisament avui,
però, irromp amb força l'anunci de la
resurrecció del Senyor, que respon a
la pregunta recurrent dels escèptics,
referida també pel llibre de
l'Eclesiastès: «Si hi ha res de què es
digi: «Mira, això és nou!» (Ecle
1,10). Sí, contestem: tot s'ha renovat
en el matí de Pasqua. «Mors et vita /
duello conflixere mirant: dux vitae
mortuus / regnat vivus» - Van lluitar
vida i mort / en singular batalla / i,
mort el que és Vida, / triomfant
s'aixeca. Aquesta és la novetat. Una
novetat que canvia l'existència de
qui l'acull, com va succeir als sants.

Així, per exemple, va esdevenir a sant Pau.

En el context de l'Any Paulí, hem tingut ocasió força vegades de meditar sobre l'experiència del gran Apòstol. Saule de Tars, el perseguidor aferrissat dels cristians, va trobar Crist ressuscitat en el camí de Damasc i va ser «conquerit» per Ell. La resta ho coneixem. A Pau li va succeir allò que més tard ell escriurà als cristians de Corint: «Tot aquell qui és en el Crist és una nova criatura ; ha passat allò que era vell, tot s'ha tornat nou.» (2Co 5,17).

Fixem-nos en aquest gran evangelitzador, que amb l'entusiasme audaç de la seva acció apostòlica, va dur l'Evangelí a molts pobles del món d'aleshores. Que el seu ensenyament i exemple ens impulsin a cercar el Senyor Jesús. Ens animin a confiar en Ell, perquè ara el sentit del no-res, que tendeix a intoxicar la humanitat, ha estat

vençut per la llum i l'esperança que sorgeixen de la resurrecció. Ara són veritables i reals les paraules del Salm: «Però per a Vós no són fosques les tenebres, la nit us és tan clara com el dia.» (139[138],12). Ja no és el no-res que ho embolica tot, sinó la presència amorosa de Déu. Més encara, àdhuc el regne mateix de la mort ha estat alliberat, perquè també a l'«abisme» ha arribat el Verb de la vida, ventat pel buf de l'Esperit (v. 8).

Si és veritat que la mort ja no té poder sobre l'home i el món, no obstant això hi queden encara molts, massa signes del seu antic domini. Si, per la Pasqua, Crist ha extirpat l'arrel del mal, necessita tanmateix homes i dones que l'ajudin sempre i en tot lloc a refermar la seva victòria amb les seves mateixes armes: les armes de la justícia i de la veritat, de la misericòrdia, del perdó i de l'amor. Aquest és el missatge que, en ocasió del recent viatge apostòlic a

Camerun i Angola, he volgut portar a tot el Continent africà, que m'ha rebut amb gran entusiasme i disposat a escoltar. En efecte, l'Àfrica pateix enormement per conflictes cruels i interminables, sovint oblidats, que laceren i ensagnen diversos dels seus països, i pel nombre cada vegada major dels seus fills i filles que acaben sent víctimes de la fam, la pobresa i la malaltia. El mateix missatge repetiré amb força a Terra Santa, on tindrè el goig d'anar d'ací a poques setmanes. La difícil, però indispensable reconciliació, que és premissa per a un futur de seguretat comuna i de convivència pacífica, no es farà realitat sinó pels esforços renovats, perseverants i sincers per a la solució del conflicte israelià-palestí. Després, des de Terra Santa, la mirada s'ampliarà als països limítrofs, a l'Orient Mitjà, al món sencer. En un temps de carestia global d'aliments, de desgavell financer, de pobreses antigues i

noves, de canvis climàtics
preocupants, de violències i misèries
que obliguen molts a abandonar la
seva terra cercant una supervivència
menys incerta, de terrorisme sempre
amenaçador, de pors creixents
davant un avenir problemàtic, és
urgent descobrir novament
perspectives capaces de tornar
l'esperança. Que ningú s'espanti en
aquesta batalla pacífica començada
amb la Pasqua de Crist, qui, ho
repeteixo, cerca homes i dones que
l'ajudin a refermar la seva victòria
amb les seves mateixes armes, les de
la justícia i la veritat, la misericòrdia,
el perdó i l'amor.

«Resurrectio Domini, spes nostra».
La resurrecció de Crist és la nostra
esperança. L'Església ho proclama
avui amb alegria: anuncia
l'esperança, que Déu ha fet ferm i
invencible ressuscitant Jesucrist
d'entre els morts; comunica
l'esperança, que porta en el cor i vol

compartir amb tothom, en qualsevol lloc, especialment on els cristians pateixen persecució a causa de la fe i el compromís per la justícia i la pau; invoca l'esperança capaç d'avivar el desig del bé, també i sobretot quan costa. Avui l'Església canta «el dia en què va actuar el Senyor» i convida al goig. Avui l'Església prega, invoca Maria, Estrella de l'esperança, perquè menii la humanitat cap al port segur de la salvació, que és el cor de Crist, la Víctima pasqual, l'Anyell que «ha redimit al món», l'Innocent que ens «ha reconciliat a nosaltres, pecadors, amb el Pare». A Ell, Rei victoriós, a Ell, crucificat i ressuscitat, cridem amb alegria el nostre Al·leluia.

urbi-et-orbi-de-sa-santedat-benet-xvi/
(15/08/2025)